

Kunstmakers kunnen niet anders dan blijven vertellen wat ze kwijt moeten; zo leggen ze de kiemen voor weer nieuwe kunst, van zichzelf en van medekunstenaars. Eens de sporen zijn verspreid en zich in de bodem hebben gezet, is groei onvermijdelijk.

Karel Tuyschaevers onderzoek is nog steeds: het experiment met de taal van het lichaam en de taal van woorden. Maar er zijn inmiddels resultaten die een systematiek hebben opgeleverd. Je zou kunnen zeggen dat zijn creëren de weg van zijn voorkeur heeft gevonden, een niet te nauw pad waarop Karel, ook zonder te weten waarheen het juist leidt, zijn voet stevig durft neerzetten.

Slave to the meat begon als een choreografisch onderzoek naar de beeldtaal van Nan Goldin en waagde het uit te monden in een reeks autonome bewegingsscènes waarbij Goldin de ondertitels had kunnen schrijven. Beeld is beweging, beweging is taal, taal is beeld geworden. De tekst van *Man* is, nog voor ze ooit is gespeeld, de inspiratie geworden voor de tekst van *Okse!* dat, nog voor het ooit is geproduceerd, als bron dient voor een voorstelling of installatie of evenement, waarin dans het essentiële vocabulaire zal leveren. Bij ieder onderzoeks- en creatietraject is het een verrassing wat juist het resultaat zal zijn, maar inmiddels heeft Karel het vertrouwen dát er resultaat zal zijn en dat het creëren zal kunnen doorgaan.

Wanneer een theatermaker nog weinig werk in de openbaarheid heeft gebracht, lijkt ieder resultaat nog te groen om als voldragen karakteristiek te worden beoordeeld. Maar ook de jonge of minder ervaren maker leert zijn eigenschappen, zijn unieke artistieke vingerafdruk van toeval te onderscheiden. En wanneer dat inzicht rijpt, bestaat er de verleiding die uniciteit als waarmerk, als garantie te beschouwen. De artistieke persoonlijkheid als waarborg voor resultaat.

Je kunt maar hopen dat die verleiding gepaard gaat met wantrouwen, enige scepsis ten opzichte van artistieke zekerheid. En je kunt maar hopen dat die scepsis de kunstenaar een stap naast het vertrouwde pad doet zetten, om naar het randje van de krater te schuifelen en een blik in de kolkende massa te werpen, met gevaar voor eigen leven.

Ik denk dat Karel, hoe zeker ook zijn voet en hoe groeiend ook zijn zelfvertrouwen, het juiste ogenblik heeft gekozen voor scepsis. Hij acht het moment rijp zijn jonge maturiteit juist nu niet te gelde te maken, dat is: ze niet meteen om te zetten in harde resultaten. Hij wil met voldoende omzichtigheid tot dicht aan de rand gaan en een eruptie riskeren.

Zijn tijd is gewoonlijk verdeeld tussen het realiseren van zijn eigen ideeën, het meewerken aan de realisatie van andermans concepten en het doorgeven van zijn ervaring aan nieuwe podiumkunstenaars; en al die werkzaamheden in verschillende kunstdisciplines. Die veelzijdigheid lijkt hem weliswaar inspiratie te over op te leveren, maar het kan niet anders dan dat zelfonderzoek en herbronning dreigen naar het tweede plan te verdwijnen, wanneer ze niet op tijd en stond in zijn artistieke menu worden ingeschreven. De chef moet tussen het bereiden van de vis en het gebak zijn handen wassen, anders worden de gasten boos.

Daarom is het dapper en van harte toe te juichen, dat deze chef zich de nodige tijd gunt en zelfs een menu heeft samengesteld voor het slijpen van de messen, het kuisen van de keuken en het verwarmen van de oven, alvorens zich aan het volgende pièce de résistance te wijden.

*Hans Dowit
Augustus 2012*